

DECIMUM NONUM ECCLESIAE SÆCULUM.

CAPUT PRIMUM.

ABSOLVITUR PONTIFICUM ROMANORUM SERIES.

Petri navim rexerunt in hoc sæculo *Pius VII*, *Leo XII*, *Pius VIII*, *Gregorius XVI*, *Pius IX* et *Leo XIII*.

CCLIII. Pio VI demortuo, cardinales Romam adire prohibiti, Venetiam pergunt, ibique expensis quæ ad Sacri Collegii sustentationem erant necessariae, a cardinale Lorenzana, toletano archiepiscopo (qui non parvo solatio Pio VI in exilio fuerat), e suo peculio magna ex parte subministratis, *Conclave* ingrediuntur, ac die 14 martii an. 1800 in pontificem maximum eligunt Gregorium (ante religionis ingressum Barnabam Ludovicum) Chiamonti, *Cæsensem* S. Benedicti monachum casinatensem, natum 14 aprilis an. 1743, qui 14 februarii an. 1785 cardinalis fuerat creatus, postquam per plures annos Ecclesiam imolensem archiepiscopus administrarat, qui *Pii VII* nomine sumpto, die 21 martii ejusdem anni consecrationem a cardinale Doria, Collegii Sacri decano, accepit in S. Georgii templo. Russicis, Austriacis et Anglis, adversus Gallos, cum Turcis confederatis, Francos e Roma ejiciunt, pontificem suo collocant solio, cunctosque catholicos afficiunt lætitia magna, quam ubique locorum, præsertim in ipsa Urbe, tam illuminationibus quam novendiis in gratiarum actiones Deo celebratis, utriusque sexus fideles certatim ostendere satagebant.

Ad Ecclesiae res componendas concordatum cum Napoleone inivit, illudque an. 1801 confirmavit; et aliud insequenti anno cum italica republica eadem de causa confecit. Parisiorum

iter Napoleonem coronandi causa an. 1804 arripuit¹ imperatoris voluntati obsequens; quod ingratissime compensatum accepit, nam an. 1808 ejusdem Napoleonis jussu in vaticano palatio comprehensus et sua sede exturbatus, exul immittitur, ac primum Savonæ, deinde in civitate *Fontainebleau* carceri mancipatur, arctaque custodia per integros fere sex delineatur annos; ubi innumera perpessus fuit; regendi namque Ecclesiam impeditus, hominibusque sibi addictis orbatus² vix uni vel alteri communicare poterat, iis qui ab imperatore ad eum custodiendum positi erant exceptis; qui tamen adeo Christi vicarium vexabant, ut nec libros ad recitandum petitos dare voluerint; et quod omnium execrationem meretur, cum quadam die supplicasset Breviarium, impia *Voltaire* opera per ignominiam eidem exhibita fuerint. Imperatore in insula Elba relegato, Romam more triumphantis ingreditur ingenti omnium hominum plausu, a qua, licet ad modicum tempus, iterum exire compulsus (cum Napoleo Galliae regno secundo potitus fuit) Liguriam, sacro cardinalium Collegio comitante, contendit, effigiem V. Mariæ *Savonæ* coronaturus, id quod in ea civitate antea constitutus in votis habuerat, et a pia muliere fuerat ei prænunciatum.

Sedi igitur suæ restitutus, Ecclesiae statusque sui damnis reparandis incubuit usque ad an. 1823 die vigesima augusti, qua mortale indumentum exuit, cum Ecclesiam rexisset plusquam 24 annorum spatium. Fuit igitur mitissimi ingenii vir, claruitque prudentia, mansuetudine, comitate ac in adversis constantia, quæ si aliquantulum debilitata videtur dum anno 1813

¹ Summum pontificem comitatus est Josephus Bartholomæus Menochio, episcopus porfiriensis, ord. Er. S. Augustini, cujus beatificationis causa eo perducta est, ut non immerito officium ejus a nobis recitandum fore speremus.

² Hinc apparet quam injuste a quibusdam Romæ posita fuerint sequentia italico idiomate exarata disticha:

Pio (VI) per conservar la fede
perde la sede
Pio (VII) per conservar la sede
perde la fede.

concordatum a Napoleone extortum signavit, se fortissimum esse monstravit eundem concordatum postea damnando, et nullius valoris, utpote per vim avulsum, declarando. Plurimum illi debent antiqua civitas *Ostia Tiberina* in suo pontificatu rudibus, quibus obstrusa erat, mundata; regio arcui Constantini proxima undique exæquata; Forum romanum purgatum; castellum *de Monte Carvallo* erectum; debet denique ipsa romana civitas ob fori Populi ornamentum, ob ampliatiōnem Pontis *de Molle*, ob denique musæum vaticanum reffectum; quin omitti debeat Ciceronis *De republica* opus a doctissimo cardinale Angelo Mai, pontificis hujus auspiciis fere ex integro inventum, summoque restitutum labore¹.

CCLIV. Pio VII successit Annibal, comitis *della Genga* filius, qui Pii VII camerarius, sociusque a secretis fuerat, postea S. Petri canonicus et ad Tyri archiepiscopatum evectus. Primam lucem aspexerat die 22 augusti an. 1760 in paterna *della Genga* aede prope Spoletum, unde Romam admodum adolescens studiorum causa profectus, in eadem civitate reliquum vitæ cursum transegit. Electus summus Pontifex² die 28 sep-

¹ Societas Jesu a Clemente XIV extincta, quæ vero in regnis Russiæ et Borussiae petentibus Catharina secunda et Frederico etiam secundo, auctoritate Pii VI adhuc subsistebat, a Pio VII per breve quod incipit *Sollicitudo omnium Ecclesiarum*, sub die septima augusti anni 1814 restituta est. Instituit quoque archiepiscopatum baltimorem in fœderatis Americae Statibus, cui quatuor episcopales suffraganeæ sedes assignatæ fuerunt, nempe *Boston, Philadelphia, Nova-York* et *Bardstoun*.

² Cives beneventani ejus exaltationem his celebrarunt versibus :

LEONIS P. O. M.
S. P. Q. B.

Hæc urbs ut quondam nono dilecta Leoni
Sit tibi, sancte Pater, nam tibi nomen idem,
Divina et virtus Petrique excelsa potestas;
Ac meritis fulges, pectore, mente pari;
Pluribus ut regnes simul et melioribus annis
Ad quæ en læta offert vota precesque Deo.

Quidam poeta bavarus alludens pseudoprophetiā quæ sancto Malachiæ attributa, de hoc Pontifice inquit Canis et Coluber, cecinit versus sequentes :

Cognita sunt cunctis celebris præsentia vatis
Et canis et coluber papa futurus erit,
Falleris et fallis, mi vates, namque creatus
Non canis aut coluber papa, sed ecce Leo.

tembris an. 1823, septem post adeptum cardinalatum annis, *Leonis* nomen accepit, magnum Ecclesiæ doctorem Leonem primum honorare cupiens. Ejus opera hierarchia ecclesiastica an. 1824 in hannoveriano regno instituitur; Hispania, Gallia et Austria pacem et amicitiam cum Roma fecere. A magno, in quod propter habituales morbos inciderat, vitæ discrimine convalescens, devotioni, scientiis ac virtutibus fovendis totum se dedit; quapropter sacrum jubilæum an. 1825, cardinalibus nequidquam obstantibus, celebrari jussit; quo tempore ex innumeris propemodum qui ex toto terrarum orbe Romam confluerunt peregrinis, centum viginti millia pauperum, quod maximam Pontificis charitatem commendat, sumptibus pontificii thesauri alita fuere. Collegium vero romanum cum duodecies millibus monetarum, hispanice *pesos fuertes*, in professorum stipendium, e pontificio ærario quolibet anno solvendis, Soc. Jesu tradidit; obligatione tamen eidem imposita, tam observationes astrorum quam alia omnia quæ ad scientiarum progressus quoquomodo conducere possent, quotannis in lucem edendi. Ejus paternalis sollicitudo ad omnes sive veteris, sive novi mundi plagas pertinuit; postquam siquidem Russiæ et Poloniae Ecclesiis, conventionem cum imperatore facta, prospexerat, republicarum Americae ab Hispania emancipatarum, res ecclesiasticas, in haitiano præsertim regno, magna ex parte composuit, licet apud Hispaniæ regem haud bene visum fuerit cum hujusmodi republicis, antequam ab Hispanis earum agnosceretur independentia, instituere fœdus atque amicitias. Non tantum in reformandis moribus, verum etiam in erroribus stirpandis istius Pontificis enituit solertia, nam an. 1825 per bullam quæ incipit *Quo graviora* sectas vel societates occultas, franco-masonum, sive quocumque alio appellentur nomine, quod Clemens XII in constitutione *In eminenti*; Benedictus XIV

Alius vero modulatus est :

Urbem olim clamor compleverat : Hannibal ante
Portas, ac heu ! territa Roma fuit;
Ecce novi insurgunt clamores ; Hannibal intra
Portas et mirum ! gaudia Roma capit.

in bulla *Providas romanorum Pontificum*; necnon Pius VII in constitutione incipiente *Ecclesiam a Jesu Christo*, antea præstitierant, damnavit anathematizavitque magno christianæ reipublicæ bono. Insigne argumentum sollicitudinis ac zelus, quibus hic Pontifex sive erga statum suum, sive erga totam Ecclesiam ornatus erat, præbent luci et viæ latronibus liberati; publica vectigalia ad medietatem reducta; Judæorum vicus salubrior effectus et amplior; concordatum cum rege Belgarum initum; denique, ne infinitus fiam, congregatio presbyterorum B. V. Mariæ oblatorum, vulgo *Oblatos de Maria*, confirmata, cujus statuta approbavit. Sub vitæ finem, cum nempe ultima detineretur infirmitate, Ecclesia Hiberna, a dura qua per anglicanum gubernium opprimebatur servitute, liberatur opera imprimis celeberrimi Danielis O'Connell, a quo, ut catholici ad omnia reipublicæ munia obeunda admitterentur, obtentum fuit. O'Connellis triumpho viam quodammodo straverat Jacobus Doyle ord. S. Augustini kildariensis episcopus, Hibernorum *Bossuet* a suo historiographo dictus, qui validissimis scriptis catholicorum jura vindicaverat tutatusque fuerat. Obiit denique meritissimus præsul maximus die 10 februarii an. 1829, cum ejus ætas 69 percurreret annum¹.

CCLV. Postea rexit Ecclesiam *Pius VIII* antea Xaverius cardinalis Castiglioni, natus decimo kalendas decembris an. 1761, a Pio VII die 8 martii an. 1816 sacro cardinalium adnumeratus Collegio, qui vitam finivit magnum sui desiderium linquens 30 novembris an. 1830, cum menses viginti solummodo Ecclesiæ claves gestasset, fuerat siquidem electus Pontifex pridie kalendas aprilis an. 1829. Brevissimum Pii pontificatum ma-

¹ Post ejus obitum sequens inscriptio ab ipso composita inventa fuit :

Leoni Magno
Patrono cœlesti
Me suplex commendans
Hic apud sacros cineres
Locum sepulturæ elegi
Leo XII, humilis cliens
Hæredum tanti nominis
Minimus.

gnum revera extitisse prædicant difficultates, ne concordatum Leonem XII inter et Belgarum regem initum executioni mandaretur exsuscitata, ab isto superata Pontifice. Testatur encyclica statim post electionem suam ad primates, archiepiscopos et episcopos missa, ubi catholicæ doctrinæ circa varias quæstiones præmissa expositione, societates biblicas protestantium, quarum finis in adulteratione sacrae Scripturæ morumque corruptione consistit, magno vigore condemnavit, dirisque devovit; occultas sectas in societatis, Ecclesiæ, civilisque status exitium a perversissimis hominibus institutas improbavit, eorumque vesaniam impiaque juramenta, quibus perpetuo cælare promittunt ab ipsis in tenebris (ne veniant in lucem et arguantur) peracta facinora, atque promissa injustissima, damnavit; declarant artes protectæ; opera a suis prædecessoribus incepta, præsertim S. Petri basilica, prosequuta, vel fere ad optatum finem perducta; indictio jubilæi; apostolicum breve coloniensi aliisque Germaniæ episcopis missum, in quo statuit, circa mixta matrimonia utilissima quædam. Confirmant denique creatio patriarchatus constantinopolitani pro Armeniis, atque concilii baltimorensis reipublicæ Statuum Americæ fœderatorum approbatio.

CCLVI. Sedit deinde in cathedra Petri Maurus Cappellari, monachus camaldulensis, in lucem editus Bellunæ, status Venetorum oppidum, die 18 septembris an. 1765; cujus eximia circa res ecclesiasticas scientia, puritas vitæ et austeritas, immensique fere pro Ecclesia exantlati labores in causa fuere cur Leo XII die 13 martii an. 1826 illum sacro cardinalium Collegio adscribi decreverit, et an. 1831 postridie kalendas februarii ad summum pontificatum, Mauri nomine in *Gregorium XVI* mutato, sublimaretur. Ea fuit in Gregoriomag nitudo animi, robur in perferendis laboribus, in agendis solertia, in tuendis Ecclesiæ juribus moribusque corrigendis dexteritas, fortitudo et prudentia, quantam expectare licebat et auctore præclarissimi operis *Il trionfo della santa Sede*, cujus doctrinam quantum poterat opere studuit complere. Quapropter nihil mirum si omnes præciderit relationes cum hispano necnon

lusitano gubernio, eorum acta improbando, quippe quæ adeo Ecclesiæ leges, juraque parvipendebant, ut (omissis aliis non minoris momenti malis religioni illatis) omnia cleri tam sæcularis quam regularis bona utroque in regno dilapidata ab eis fuerint; religiosi e claustris ejecti; cœnobia partim diruta, partim pretio infimo vendita vel ad usus destinata profanos; moniales clerusque simul ad egestatem pene extremam redacti. Per id temporis *Lamennais* aliique philosophi galli novos errores sub catholicæ philosophiæ nomine cœperunt spargere, quos Gregorius per encyclicam *Mirari vos, fratres*, missam an. 1832, et aliam sub die 25 junii an. 1834 scriptam, compescuit, nec amplius serpere passus est. Lamennaisimo represso, emerit in Germania alius non minus periculosus ac damnabilis error; siquidem Georgius Hermes eo præsumptionis devenit, ut sibi arrogaret provinciam fundandi tam philosophiam quam theologiam novo quodam, ut ipse aiebat, fundamento, dubitatione scilicet generali; systema non minus fidei quam rationi contrarium; ad quod convellendum diligentissime adlaboravit Pontifex summus. Ad meliorem vitam transiit sacerdos sanctissimus, qui religionis camaldulensis disciplinam, virtutem et pœnitentiam cum summi pontificatus honore miro junxit consortio, kalendis junii an. 1846, creatis cardinalibus septuaginta quinque, quingentis episcopis, erectis denique episcopatibus tam in America quam Oceania quadraginta. Benemeritus summopere fuit de Ecclesia polaca, siquidem status ejus post visitationem a Nicolao primo Russiarum imperatore in Vaticano Gregorio factam, cœpit in melius tendere, dira quæ in catholicos per annos quamplurimos exarserat persecutione cessante. Fuit etiam de Ecclesia meritissimus, quia ejus jura egregie defendit, adversariorumque calumnias, jansenistarum præsertim, retudit præfato in opere¹.

¹ Nostrum vallisoletanum missionum Philippinarum collegium, auctoritate S. pontificis Clementis XII et Philippi V Hispaniarum regis erectum, primum pro externis missionibus quod in Hispania fundatum est, Gregorii XVI gratissimam servat memoriam. Videns namque an. 1838 præfatus Pontifex ex tot religiosorum cœnobiis collegisque, quibus istud abundabat regnum, tres post hispanicam revolutionem extitisse tantum-

CCLVII. Gregorius successorem habuit *Pium IX*, antea Joannem Mariam Mastai Ferreti, Senigallensem, spoletanæ diœcesis. Huic prima dies illuxit tertio idus maii an. 1792. Nullus Pontificum cunctorum oculos undique terrarum perstrinxit hominum uti Pius IX; ad eum reges tam catholici, quam hæretici, turcæ et schismatici, statim ac Petri solium ascendit Romam legatos, ea quæ pacis amicitiaque sunt rogandi causa miserunt. Pium omnium laudarunt ora, linguæ extulerunt, et ad nubes usque evexerunt ephemerides et opera et libri.

Hæc autem promerebantur ipsius in egenos paternalis charitas, qua omnes reditus in pauperum sublevandam inopiam vel ab ipso sui sacerdotii exordio erogare solebat; innumeri pro Ecclesia tum in chilensi regione, tum in Urbe romana pauperum hospitii capellanum exercens, tum in episcopatibus spoletano necnon immolensi præsul cum esset, perpessi labores; sua versus omnes benignitas comitasque; piissima demum erga Virginem Dei Genitricem devotio, a qua plures accepisse extraordinarios favores communis opinio est. Pii IX pontificatus omnium princeps, vel certe nulli secundus videtur, vel exilio quod an. 1849 ab Italiæ *liberalibus*, melius vero libertinis, Cajetæ in neapolitano regno perpeti compulsus fuit (e quo, Hispania præeunte, ab Hispanis, Gallis et Austriacis Sedi suæ restituitur proximo insequenti anno); vel celeberrima tandem dogmatis de Immaculata Conceptione B. Virginis Mariæ declaratione an. 1854 sexto idus decembris in vaticano templo ingenti S. R. E. cardinalium et ex universis terrarum orbis, dissitis etiam regionibus, episcoporum præsentate cœtu, solemniter pronuntiata¹ mundi universi plausu. Quibus addi

modo, nempe præfatum ord. Eremitarum S. Augustini, Dominicanorum Occaniæ, vulgo *de Ocaña*, et discalceatorum Augustiniensium hispanice de *Monteagudo* nuncupatum; admiransque exactissimam regularis disciplinæ observantiam, quæ in supradicto nostro vallisoletano collegio vigeat, ei dono una cum apostolica benedictione misit exemplar prælaudati sui operis, editionis amplissimæ, *Il trionfo della santa Sede*.

¹ Quanta fuerint diffinitionis dogmaticæ hujus causa in B. V. Conceptionis Immaculatæ honorem celebrata novendia, sermones dicti, festa insti-

potest et debet tum solemnitas canonizatio S. Michaelis a sanctis septemque et viginti japonensium martyrum, ad quam confluerant an. 1863 plusquam 300 episcopi et cardinales (qua occasione tam pontifex quam episcopi declaravere dominium temporale S. Sedi, attentis rerum circumstantiis, esse necessarium); tum sæculare anniversarium martyrii apostolorum Petri et Pauli ab ipso Pio an. 1867 die 29 junii trecentorum quadraginta episcoporum, cardinalium patriarcharumque corona circumdato, celebratum, Sanctorum catalogo adscribens Petrum de Arbues aliosque quamplurimos, Beatorum autem Albo referens¹ 7 julii ejusdem anni quinque et ducentos itidem

tuta, monumenta erecta, cusa ex auro et argento numismata, improbum esset recolare, uti ex sequenti inscriptione, ab arcadem Academia edita, colligere licet :

SACRA POSTERITAS.

Romanam. Suscipiat. Pietatem.
 Narretque. Postgenitis. Lætitiâ. Et. Studium.
 Certatim. Ornandi. Magnam. Dei. Parentem.
 Labis. Primævæ. Exsortem.
 Solemnia. In. Triduum. Instaurata.
 Aedæ. Sacræ. Cultu. Splendidiore. Renitentes.
 Aulæis. Versicoloribus. Lemniscis. Et. Velis. Protectæ.
 Aræ. Millenis. Facibus. Lychnisque. Laureatis. Radiantes.
 Conventus. Divini. Liquidius. Modulati.
 Sacrum. Ritu. Augustiore. Operatum.
 Laudatio. E. Pegmate. A. Dissertissimis. Pronuntiata.
 Poetarum. Flores. Lectiores. Excepti.
 Docta. Et. Laboriosa. Volumina. Edita.
 Urbs. In. Gaudium. Effusa.
 Viæ. Et. Fora. Ad. Multam. Noctem. Collucentia.
 Limbi. Et. Peristromata. Præ. Domibus. Suspensa.
 Quid. Non. A. Virgine. Opifera. Sperandum?

¹ Decretum quo statuebatur ad horum martyrum beatificationem procedendum, in angelica nostra bibliotheca promulgatum fuit; in cujus rei memoriam P. Clemens Paglialunga bibliothecæ præfectus sequentem inscriptionem marmoreo in lapide exarari fecit :

Pridie Kal. Maias. Ann. M.D.C.C.C.L.X.VII.
 D. N. Pius IX. Pont. Max.
 Decretum. Rite. Editurus
 De. Honoribus. Cælitum. Beatorum
 Viris. Fortissimis. Ex. ordine. N. XI.
 Et. Sociis. Qui. In. Japoniæ. Imperio

japonenses martyres ordinum SS. Augustini, Francisci, Domini, Societatis Jesu, necnon ex sæcularium cœtu fidelium.

Nihil tamen huic præcelso Pontifici tantam contulit gloriam quam œcumenici vaticani concilii convocatio atque celebratio (hodie vero suspensum manet); longævitas in pontificatu romano, qua omnes prædecessores, neque ipso principe apostolorum excepto, superavit; ac denique ea magnitudo animi eximiaque constantia ut hodiernis revolutionariis, perniciosissimis Ecclesiæ hostibus, ipsum *liberalismo* et *modernæ civilisationi*, uti dicitur, reconciliari omnimodis sollicitantibus, urgentibusque tum civilis principatus exspoliatione, tum bonorum et Ecclesiarum usurpatione, tum denique septem annorum in vaticanis ædibus prope incarceratione, semper illud celeberrimum atque *liberalibus* formidandum *non possumus* respondit.

Inter ejus innumera fere allocutiones, encyclicas, bullas et brevia, specialem meretur mentionem, quæ incipit *Quanta cura*, data decima die decembris an. 1864 cum Syllabo 80 propositionum ab eodem Pontifice damnatarum, quibus præcipui hujus temporis errores anathematizantur.

Electus fuit summus pontifex Pius IX 16 junii an. 1846 et ad meliorem vitam transivit 7 die februarii an. 1878; cum sedes metropolitanas 29, episcopales 132, *nullius* diocesis 3, vicariatos apostolicos 33, delegationes 3, præfecturas apostolicas 15 erexisset; ecclesiasticam instituisset hierarchiam tam in Anglia quam in Hollandia, et decrevisset in Scotia creandam¹.

Martyrium fecerunt. Attribuendis
 Bibliothecæ. Hujus. Aulam.
 Adventu. Promulgatione. Adloquio. Beavit.
 Astantes. ad Osculum. Pedum. Admisit.

Clemens Paglialunga. Præf. Tit. ad Mem., I.

¹ Pius IX sepeliri jussit in templo S. Laurentii extra muros Romæ, humili tumulo cum hac inscriptione.

Ossa et cineres Pii P. IX
 Sum. Pont. Vixit an. LXXXV.
 In pontificatu an. XXXII.
 Orate pro eo.

CCLVIII. An. 1878 vigesima februarii die, consessus cardinalium in conclave tertia¹, tertio quoque scrutinio, electus est summus pontifex cardinalis Joachimus² Pecci, natus Carpineti, diœcesis agnaniensis, in pontificia ditone oppidum, 2 martii an. 1810, qui *Leonis XIII* nomen assumpsit. Is primis scientiarum rudimentis in collegiis viterbiensi et romano Societatis Jesu excultus, sacræ theologiæ ac juris canonici cursus in nobilium ecclesiasticorum Academia Romæ, magno profectu, pro ea qua pollebat ingenii vi et acumine, dimensus est. A Gregorio XVI qui optime præclaras Joachimi dotes perspectas habebat, prælatus domesticus, cancellarius subscriptionum, protonotarius apostolicus, ac demum Spoleti, Beneventi et Perusiæ, successiva vice, sanctæ in Sedis temporalibus delegatus effectus, insigne probitatis, justitiæ, magnanimitatisque specimen dedit; quamobrem dignus habitus est, qui ad archiepiscopatum Pelussii (hodie Damietta) *in partibus inf.* et summi pontificis apostolicus nuncius apud Belgarum regem deligeretur, quo in munere, omnium voluntates, ac imprimis procerum ipsiusque regis, sibi devinxit. Cives perusini, episcopo *Felicio* defuncto, memoria retinentes inexhaustibili charitate, integerrimæ vitæ ratione, singulari prudentia, cæterisque ad animarum regimen opportunis dotibus, Joachimum apprime instructum, eum a Gregorio XVI episcopum postularunt, cui petitioni summus Pontifex annuit, et perusinæ diœcesi eundem an. 1846 præfecit, ad majora evecturus, ni mors anno eodem obveniens ipsi obstitisset. Pius vero IX meritum

¹ Conclave hocce, si unum illud excipias in quo Pius nonus electus est, omnium brevissimum extitit; numerosiusque cæteris quibusque fuisse perspicuum est. Cardinales namque 60 suffragium tulere, in quibus noster Thomas Martinielli, augustinianus, S. Rituum cong. præfectus, et protector ordinis nostri, qui duo etiam ad summum pontificatum habuit suffragia.

Pontificis hujus electio non sine magna Dei providentia liberrime facta est, ad nihilum redactis impiorum machinationibus, qui revolutionarium pontificem eligi a multo tempore moliebantur, quique Roma a Pedemontanis occupata, innumeras habebant artes id efficiendi, vel saltem impediendi electionem.

² Vincentius Joachimus in baptismo appellatus. Parentes ejus Ludovicus Pecci, et Anna Properi, cum generis nobilitate, tum virtute conspicui.

remunerator æquissimus, perusinum episcopum S. R. Ecclesiæ presbyterum cardinalem 9 decembris an. 1853 effecit, et SS. congregationibus, tum immunitatis et concilii, tum disciplinæ regularis adscripsit; quibus adeo strenue se gessit, ut mortuo cardinale *de Angelis* an. 1877, pontificiæ curiæ præfectus (*camarlengo*) ab eodem S. Pontifice constitutus sit.

Doctrinam ejus testantur eximiæ pastorales epistolæ ad clerum populumque perusianum directæ, ubi cujusque obligationes, hisce præsertim temporibus impietatis vafritiæque plenis, exponuntur; fidei dogmata vindicantur, hodierni profligantur errores, tetroque notantur commate. Quot academias, collegia, sodalitatesque fundaverit, templa et hospitalia erexerit vel ditaverit, quot denique memoratu digna confecerit, vix dici potest; ac ejus vitæ scriptoribus relinquimus celebranda. Illud autem prætermittere nequaquam possumus, eum statim ac pontificium solium ascendit, apostolicis litteris *Ex supremo* ecclesiasticam in Scotia hierarchiam restituisse; mala hodiernam pervadentia societatem aperuisse, et opportuniore eis medendis ostendisse remedia; saniolem solidioremque juvenum institutionem, christianam sive SS. Patrum et scholasticorum præcipue S. Thomæ Aquinatis philosophiam, non absque delectu tamen, per bullam *Æterni Patris*, 4 augusti hujus an. 1879 emissam summopere commendasse¹; schisma plurium patriarchatus Ciliciæ Armenorum, qui electum a S. pon-

¹ Commendans summus Pontifex S. Thomæ doctrinam, S. P. Augustini commendatam nemo non videt; tum quia S. Thomas fidissimum se S. Augustini discipulum prædicat, tum quia scholasticorum tam philosophicam quam theologicam scientiam a Patribus mutuam, præsertim ab Augustino, asserit sanctissimus Pater, qui eum etiam sequenti celebrat splendidissimo elogio: « Sed omnibus (SS. Patribus) veluti palmam præripuisse visus est Augustinus, qui ingenio præpotens, et sacris profanisque disciplinis ad plenum imbutus, contra omnes suæ ætatis errores acerrime dimicavit fide summa doctrina pari. Quem ille philosophiæ locum non attigit; immo vero quem non diligentissime investigavit, sive cum altissima fidei mysteria et fidelibus aperiret, et contra adversarium vesanos impetus defenderet; sive cum academicorum aut manichæorum commentis deletis, humanæ scientiæ fundamenta et firmitudinem in tuto collocavit, aut malorum quibus præmuntur homines, rationem et originem et causas est prosecutus?..... »

tifice Pio IX an. 1870 patriarcham agnoscere recusantes ab Ecclesia defecerant, sua prudentia extinxisse; *socialismum* atque ramusculum ejus *nihilismum* damnasse; sectam quoque *veterum catholicorum* uti appellari cupiunt, quæ adversus pontificiam infallibilitatem in Germania, duce Mariano *Dællinger*, eruperat, et borussici gubernii protectione suffulta illius regionis Ecclesiam vexavit, adeo Leonis XIII contractam industria, ut fere deletam credideris.

Deus illum ad multos sospitet annos.

CAPUT II.

CONCILIORUM SÆCULI DECIMI NONI BREVIS NOTITIA.

Principem locum, inter sæculi hujus concilia, synodosque sibi merito vindicat vaticanum generale, octava decembris die anni 1869, Pio IX præside, inceptum, nunc vero intermissum ob temporis vicissitudines. Pauca igitur de reliquis compellimur dicere, ut de iis, quæ in vaticano acta vel agenda sunt, oratio quantum par est, intra tamen præstituti operis indolem, prolixior instituatur.

1801. — Constitutionales gallicanæ reipublicæ episcopi perniciosæ doctrinæ tenaces supra modum, inanisque gloriæ cupidi, secundum concilium Lutetiæ Parisiorum ad 19 junii an. 1801 celebrandum, anno 1800 indixere. Ut suæ autem sectæ splendor accresceret, et a se definienda consilii atque maturitatis specimen præ se ferrent, plurimas diœcesanas synodos, magno cum apparatu, in antecessum celebrari curarunt. Igitur inchoato concilio, innumera fere discussa sunt, subversivæ orationes habitæ, propositiones schismati faventes lectæ, quibus schismaticos ad Ecclesiam pertinere ex chalcedonensi concilio demonstrari nitebatur. (Quod si de Ecclesia constitutionalium agatur, verum esse patet, siquidem constitutionales vix aut nec vix ungue ab schismaticis discriminantur.) Inter hujus concilii assessores primas agebat *Grégoire*, de quo meminimus. Dum itaque his rebus scandalo haud immunibus tempus teritur, conventio summum Pontificem inter ac primum reipu-

blicæ consulem facta, constitutionales episcopos in furorem egit, quippe qui suos conatus auspicabantur ad nihilum deventuros, id quod revera paulo post accidit. Amissa namque ac deposita perficiendi quæ ipsi optaverant spe, decima sexta augusti die concilium deserere compulsi sunt.

1803. — Alio sane modo sese gerebant Sinarum missionarii, ejus exemplum nobis luculentum suppeditat synodus de *Su-Tchuen*, quam indixit et præfuit an. 1803 episcopus *Dufresse*, ejusdem urbis vicarius apostolicus, dein vero *Travacanæ* (vulgo de *Travaca*) civitatis antistes; et quatuor et triginta interfuere presbyteri. Fervidis namque ad Deum precibus, Spiritu sancto invocato, tribus sessionibus, secunda, quinta et nona septembris die habitis, quibus particulares congregationes præmittebantur, Instituta religioni dilatandæ valde utilia, formata sunt.

1806. — Ea fuit semper erroris conditio ut serpere ac omnia pervadere curet, nec locorum distantia, nec sanctimonia institutorum cohibetur spiritus tenebrarum nequitia. Cumque uno in loco spe defraudari contigerit, in alium zizaniæ semina pergit immittere. Repressa etenim per bullam *Auctorem fidei* pistoriensis concilii doctrina, iterum pullulare atque extollere caput Antiochiæ in Syria conspecta est. Germanus namque Adamus, hieropolitanus episcopus et Montis Libani visitator, virulenta pistoriensium errorum monstrea illis in locis disseminavit, et antiochenum Melchitarum patriarcham trahere ad se obtinuit. Quapropter convocato in monasterio Carcaphæ, diœcesis berytensis concilio, quæ Pistorii fuso, heic breviori calamo anno 1806 in canones, Adamo auctore, redacta sunt, lingua tamen arabica sine latina versione, aliter ac fieri consueverat, quod locum præbet suspicandi, Adami mentem in eo fuisse, ut antiochenæ synodi canones romanum laterent Pontificem. Ac certe nihil de hujusmodi synodo ad occidentalium aures, præter incertum rumorem, pervenerat, donec vita functo patriarcha, et in ejus locum *Maximo Mazlum* suffecto, concilii acta in italicam linguam versa, cum jam per Orientem longe lateque sparsa invenirentur, Romam delata sunt, opera